

# ”חולה עליך...” - סיפור אישי של חולה סוכרת



## הפעם: עם נסים אסא

”אני היום בן 77. חולה סוכרת 28 שנים. אני בולגרי גאה... כדי להסביר איך אני מתמודד עם הסוכרת, אצטט לכם משפט אחד שלימד אותי אבא שלי: ”כל מחלה שתהיה לך, אתה לא תיתן לה לגבור עליך, אלא אתה תגבר על המחלה!” והמשפט הזה הולך אתי כל השנים.

ב-2002 היה לי אירוע מוחי ואושפזתי באספ הרופא, והפרופסור בא לשאול אותי איך זה שכולם, גם הרופאים וגם האחיות, אומרים שאתה לא מתלונן, אתה בסדר גמור, איך אתה עושה את זה? מה הסוד שלך? ואז סיפרתי לו שהבולגרים אומרים שכדי לעבור משהו, אתה חייב לטחון ברזל. אני טוחן ברגים ולא נותן למחלה לגבור עלי. הפרופסור אמר: ”אני קונה את זה!” אמרתי לו: ”תשלם...”

הסוכרת התחילה לי בלי שום התראה מוקדמת של בעיה כלשהי אחרת. אחרי בדיקת דם שגרתית אמרה האחיות לבת שלי: ”תגידי לאבא שיבוא לטיפול, יש לו סוכרת!” ככה זה התחיל ועם הזמן הלך וגבר, אולי מפני שאז עוד לא היו כל התרופות שיש היום. עברו כמה שנים טובות עד שעברתי לטיפולו של רופא סוכרת מומחה שאמר: ”אתה חייב להתחיל להזריק אינסולין!” ואכן, התחלתי עם מזרק, שלוש פעמים ביום, לגוף, לרגליים, לבטן, כמו שצריך.

יום אחד ראיתי בעיתון מודעה שבה היה כתוב: ”לסוכרתיים - חדש!” מדובר בכדור בשם ניוורבטיק, המסייע בהקלה בסימפטומים של ניוורפתיה סוכרתית, בעיקר ברגליים והוא אמור לכסות את הנושא שלי... האחות נתנה לי כמה דוגמיות - וזה עשה פלאים ממשי ומאז התחלתי לקחת את הכדור הזה כל יום לפני ארוחת ערב.

לפני 10 שנים התנדבתי באספ הרופא ויום אחד שואלת אותי האחיות מה גובה ההמוגלובין A1c שלך? ענית לה שיש לי 9.1 ונכנסתי למחקר לכדורים מסוימים לחולי סוכרת בדרגה שלי ואז קישרו אותי לרופא מומחה שחיבר אותי למשאבת אינסולין שקבועה בגוף. זה מאד עזר לי, והרופאים שלחו אלי חולי סוכרת שקבלו גם הם משאבה כדי להשקיע ולהרגיע אותם ולהסביר להם איך משתמשים במשאבה וכמה שהיא טובה ועוזרת. עד היום אני עם המשאבה.

יום אחד קרא לי הרופא וסיפר לי על האינסולין לנטוס שעומד להיכנס לסל התרופות ושהוא מאד יקר בינתיים, נתן לי לא חוברת - ספר של הוראות לפיהן אני בודק 8 פעמים ביום את רמת הסוכר בדם, והייתי שם שעון שיעיר אותי בלילה,



זהו! מאז עזבתי את בית חולים. עכשיו יש לי גם פרקינסון, אבל - אני מתמודד עם כל דבר! אם דבר אחד קטן ממה שסיפרתי כאן יעזור לאיזו גברת או איזה אדון עם סוכרת, או עם משאבה - אני את שלי עשיתי ואני אשמח, כי אני אוהב לעזור לכל מי שיש לו בעיה!

וכל יום אתה רושם מה אכלת ומה עשית ובאתי כל יומיים למרפאה. אחרי שבועיים - למדוד רק 4 פעמים ביום וככה, בזכות היותי במחקר - קיבלתי את האינסולין במשך שלוש שנים ללא תשלום. כשבקשו ממני להדגים את המשאבה בפני מתמחים, שמחתי שיש גם סטודנטיות נחמדות, וכשהרמתי את החולצה ”הזהרתי” אותן שלא יפלו מהגוף החטוב שלי... כן, הייתי ממש בדרך!

חשוב לי להתחלק איתכם בסיפור שקרה לי: ישבתי בבית החולים אצל רופאת העיניים שלי והגיע זוג מבוגר, בערך בגילי, והבעל אומר לאשתו: ”תשמעי, אני הולך לקטוע את הרגליים שלי! אני לא ישן בלילה, יש לי גירודים וכאבים ברגליים, ואני לא עומד בזה!” ניגשתי אליו ואמרתי: סליחה אדוני, שמעתי אותך בלית ברירה, אני גם סבלתי ממה שאתה סובל כל הזמן, ואני רוצה שתדע שיש כדור שאני לוקח והוא יעזור לך! אשתי כעסה עליו שהוא מקשיב למישהו שהוא לא רופא (הייתי עם המדים של המתנדב) והולך לקחת סיכונים... בקיצור, אחרי חצי שנה אני שוב בתור לרופאת העיניים והאיש מגיע לבד. אני שואל אותו: מה עם הרגליים שלך? אז הוא נזכר בי, קם וחייב אותי ואמר: הרגליים שלי בסדר גמור! אתה היצלת לי אותם! הגיעה אשתי ורואה אותנו מחובקים, אז האיש אומר לה: זה האיש שהציל לי את הרגליים! אז היא אומרת: אם לא הייתי מתביישת, הייתי מחבקת ומנשקת אותך גם כן!



רפואה היא העיסוק היחיד החותר ללא הפסק לקיומו.